

СТАРИЯТЪ УЧИТЕЛЪ

Макаръ и пенсиониранъ, стариятъ учителъ продължаваше да навестява училището, дето бѣ прекаралъ цѣли четиридесетъ години отъ живота си. Децата го заобикаляха въ училищния дворъ. Всрѣдъ тѣзи крѣсливи малчугани той се чувствуваше най-щастливъ.

Когато ударѣше звънецътъ и ученицитъ се прибираха въ стайтѣ, стариятъ учителъ напушаше училищния дворъ.

Отъ широката училищна улица той навлизаше въ една тѣсна, дето живѣеха нѣколцина негови бивши ученици. Колко пжти презъ студенитѣ есенни следобѣди той е влизалъ въ тѣзи сиромашки жилища, дето столоветѣ се люлѣятъ и пѣшкаты старешки! Майкитѣ го посрѣщаха смутени отъ сиромашията, изтриваха набързо мокри отъ прането рже и се

ржкуваха стѣснително. Малкитѣ братчета и сестрички го гледаха съ страхопичитание и любопитство. Тогава учителътъ погалваше нѣкоя руса главичка и питаше:

— Познавашъ ли ме, юначе?

А малкиятъ отговаряше бързо, тѣй както се отговаря на учителъ:

— Да. Ти си класниятъ на батка.

Особено силно впечатление му направи веднажъ едно момченце — братчето на Сашка. То наклони русата си главица, погледна съ яснитѣ си очи и попита:

— Чичо, защо не донесе цигулката да ни посвиришъ?

— Ще я донеса, момченцето ми, ще я донеса, — отговори зарадванъ учителътъ, — А кой ти каза, че имамъ цигулка?